

[Lise Østergaard]

Vi har nylig været ude for et eksempel, hvor en tyrkisk flygtning blev returneret fra Kastrup til en ukendt skæbne i sit hjemland, selv om han på forhånd var anmeldt som asylansøger. Efter den begivenhed var der en pressedebat, og heri udtalte vicepolitidirektør Nørgaard, at man måtte udvise særlig påpasselighed, idet der var tale om »særlige flugtveje« for tyrker og kurdere, der af politiske grunde ønsker at forlade deres hjemland.

Det er jo egentlig en lidt fantastisk påstand af en af vore højeste chefer i politiet, at han mener, at en flugtvej foranlediger særlig påpasselighed, al den stund det jo dog er flygtninge, som er flygtet af politiske grunde, vi skal yde beskyttelse, når vi har undertegnet Genèvekonventionen.

Min erindring går så langt tilbage, at begrebet »særlige flugtveje« knytter sig til veje over Øresund, der blev benyttet under anden verdenskrig. Dengang var der intet odiøst, men noget livsreddende deri. Jeg ville ønske, at den samme holdning blev vist over for flygtninge, som i dag har brug for at finde særlige flugtveje, når de er forfulgte.

Vi ønsker ret til asyl for flygtninge, som opfylder konventionens bestemmelser, og vi ønsker denne ret uden vage forbehold. Vi hilser med glæde den ligestilling, som er kommet i justitsministerens forslag, mellem flygtninge med A-status og B-status. Vi finder, at de bestemmelser, som skal afgøre flygtningens skæbne, må være så klare og entydige, at han ikke som i sit hjemland føler sig prisgivet subjektive og tilfældige afgørelser fra myndighedernes side, og derfor er det helt afgørende, at spørgsmålet om det såkaldte første asyllands forpligtelser bliver gjort mere præcise, end de er i regeringens forslag. Upræcise bestemmelser i denne henseende har ført til grufulde episoder, hvor flygtninge er blevet gjort til gidsler på de store have eller i det internationale luftrum. Derfor ønsker vi en præcisering af bestemmelserne om første asyllands forpligtelser i forhold til regeringens forslag,

Vi hilser med glæde tilslutningen til forslaget om oprettelse af et særligt flygtninge-nævn, som skal varetage flygtningens interesse i de sager, som er blevet afvist ved den administrative behandling, dersom flygtningen ønsker en sådan efterprøvning, og vi foreslår en sådan sammensætning af udvalget, at det kommer til at bestå af repræsentanter

for henholdsvis indenrigsministeriet, udenrigsministeriet og socialministeriet samt to lægfolk, der i befolkningen nyder almen agtelse for en humanitær holdning og et engagement i samfundets forpligtelser i forbindelse med menneskerettighederne, og med særligt indblik i flygtningeforhold.

Der har været talt meget om ressortspørgsmålet her i dag. Jeg finder det helt meningsløst, at man taler om tidsrammer med hensyn til, hvilken ressort der skal have ansvaret for flygtningene. Der er ikke tale om, at ét år er rimeligere end et halvt år, eller at to år kunne være passende. Der er tale om, at visse sager bør afgøres ved en civil instans og andre sager ikke, og det ligger jo ikke fjernet fra regeringen, når man kan se, at indenrigsministeren for kort tid siden har gjort gældende, at hun finder, at indvandrerne kan have grund til at føle sig dårligt behandlet, idet det er udtryk for mistillid fra det danske samfunds side, når deres civile anliggender skal behandles af politiet. Jeg har bemærket, at landsformanden for kristeligt folkeparti i dag gør gældende, at han ønsker et direktorat for udlændingesager lagt direkte under indenrigsministeriet. Så de tankegange, vi fremsætter, kan ikke være fremmede for regeringen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

I anledning af fru Lise Østergaards betragtninger over, at flygtninge har krav på særligt hensyn, vil jeg sige, at jeg mener, de radikale ændringsforslag bl.a. har imødekommet dette. Jeg gør opmærksom på, at den endelige administrative afgørelse af, om et menneske er flygtning, træffes af det flygtninge-nævn, som både fru Lise Østergaard og jeg ønsker oprettet, jeg med en lidt anden sammensætning, idet jeg har ønsket, at det skal være sikrere, at man kan etablere et flertal uden om ministerierne, end efter socialdemokratisk opfattelse.

Men så vil jeg bede fru Lise Østergaard bruge den indflydelse, hun har, til at overtale socialdemokraterne til at støtte det ændringsforslag, jeg har fremsat angående flygtninge, når der kommer mange flygtninge til landet. For så kan der jo blive tale om, at vi, om jeg så må sige, må sende nogle af disse flygtninge videre til et tredje land, der vil modtage